Temps Ordinari - Tercer diumenge

Per DavidG el dl., 18/01/2021 - 00:00

Jo 3,1-5.10
1Co 7,29-31
Mc 1,14-20

Diu el profeta Miquees: “Camina humilment amb el Senyor...això és el que espera Ell de tu”(Mi 6,8). I a fe que és això el que va fer Jonàs a Nínive, una ciutat grandiosa que per recórrer-la calia tres dies de camí. El profeta, amb la humilitat del qui havia fugit de Déu, crida ara als ninivites a la conversió, per a que s’apartin, precisament, del mal camí. Ells, efectivament, varen creure i es van convertir gràcies que Jonàs hagué acceptat caminar humilment amb el Senyor.

El salm ens ajuda a tenir un desig semblant i per això demanem: Senyor, que conegui les vostres rutes, que aprengui els vostres camins. Encamineu-me en la vostra veritat. Car, el Senyor ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils per sendes de justícia, els ensenya el seu camí.

Caminar amb el Senyor significa acceptar que la meva sola seguretat és Ell. Ell el qui m’atrau i m’acompanya sempre. Amb Ell m’arrisco a la inestabilitat del moviment que em fa anar endavant. Deixant a banda i banda els marges perdedors, s’obre davant meu el sender que m’encamina cap al seu encontre. L’amor m’encoratja a avançar. Un amor humil que es sap necessitat del seu cor misericordiós, i viu humilment amb el Senyor.

No caminem fent tentines sinó fixant la mirada en Jesús. Sols això fa possible sostenir l’equilibri entre mig de les coses, que parlen de Déu sense arribar a exhaurir-lo del tot . Per això, diu Sant Pau, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren com si no tinguessin res. Perquè l’amor conjugal podrà recordar-nos com és Déu, però mai arriba a suplir la tendresa del seu amor. Les llàgrimes podran ser honestes i justificades, però mai ofeguen la pau d’aquell qui espera en Crist. Els qui riuen podran tenir els seus motius per esplaiar-se, però res els pot fer més feliços que l’alegria de l’Evangeli. I els qui tenen diners podran comprar de tot, però mai podran pagar la felicitat que les benaurances proclamen. El món que veiem amb els ulls passa aviat, així el paisatge que es contempla tot fent camí: l’agraïm, el beneïm, ens beneeix, però continuem avançant humilment amb el Senyor.

Jesús es presenta a Galilea predicant la Bona Nova de Déu, just quan Joan ha estat empresonat. Quan la prudència semblaria aconsellar “calla i espera temps millors”, Jesús predica com si finalment no estigués amenaçat de mort. Perquè per a Jesús, sumar dies a la vida no és el sentit del seu pas pel mon. Molt més important serà evidenciar la vida plena, que el Pare ha promès, començant pels més petits i allunyats. Jesús passà per Galilea caminant humilment amb el Senyor.

Vora la platja, veié Simó i Andreu, i els cridà a anar amb Ell. L’encàrrec és el Regne. La manera és fer el que saben fer, però d’una altra manera; guanyar-se la vida com si la perdessin; pescar, sí, però pescar homes en les xarxes de l’amor de Déu.

Més enllà, Jesús veié Jaume i Joan, fills del Zebedeu i els cridà també anar amb ell. L’encàrrec és el Regne. La manera és ser fills com si no tinguessin més pare que el del Cel, entrar a una nova familiaritat deixant pare i jornalers, perquè els vincles familiars són sols penyora dels vincles del Regne.

I jo que ho he escoltat, m’aixecaré conscient que vull caminar humilment en presència del Senyor, tot demanant la llum per la nova direcció de les meves primeres passes després d’haver rebut l’aliment de l’eucaristia.

ETIQUETES
CAMÍ. HUMILITAT CRIDA